

Editura NEUMA
Strada Libertății, nr. 188
Apahida, Județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș

Copertă și DTP: Gelu Iordache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Orașul : între sunete și tăcere : poezie /

antologie coord. de Horia Gârbea. - Apahida : Neuma, 2024

ISBN 978-630-6592-27-2

I. Gârbea, Horia (antolog.)

821.135.1

Filiala București Poezie
a Uniunii Scriitorilor din România

ORASUL

între sunete și tăcere

Poezie

Antologie coordonată de
Horia Gârbea

Editura
NEUMA
2024

Soarele își depune cu duiosie trompeta
și mierea/ pe tufele de răsură.

Petre Stoica

De n-aș intra în vibraire/
până la înfrunzire/ până la destrămare.

Grigore Hagiu

Sub ierburi/ foșnesc familiar fulare dulci.

Florin Mugur

Toate au nume,/sunet, parfume -/
zdențe, tinichele/ poartă turle
de orașe în ele.

Gheorghe Tomozei

Strada îmi mitraliază auzul.

Mircea Micu

Taci rățăcit de-atunci, tăcerea te răzbună.

Constanța Buzea

Un cântec înalt de fecioare/
leagănă tronul de aur.

Dan Laurențiu

Și, rușinați, prepelicarii cântă/
la clavecin să-mi treacă de urât.

Emil Brumaru

Marele zvon dodecafon/
al câinilor lui Acteon.

Cezar Baltag

Laudă vântului, spornicei guri care
umple/ goarne de lemn pentru vaier

Mircea Ciobanu

Păsări răzlețe brăzdează cerul/
Și țipă, fără să știe de ce.

Angela Marinescu

Ca razele de dimineață ale soarelui
este muzica

Virgil Mazilescu

Oh, și trompeta începu să sune/
așa cum sună în vis

Marius Robescu

Cinci/ strune-abia atinse, părăsind/
în după-amieze de toamnă

Daniel Turcea

Calmă este vocea după-amiezii
în preajma liniștii mele.

Ioan Flora

Bufonul râdea pictând pe lătratul
câinelui/ tristețea anului două mii

Traian T. Coșovei

Asculți muzica sferelor de influență/
despre lumea a treia și ultima

Ion Stratan

Mama cântă la pian și muzica ei
are miros de tei și de sudoare.

Cristian Popescu

calitate de editor, doresc să îi asigur pe poeți că Editura NEUMA le va fi alături și mai departe.

Celor peste șaiszeci de autori le urez să lase cititorilor impresii puternice, texte cât mai reușite, inspirație în fiecare zi și succesul meritat.

Andrea H. Hedeș
Președinte,
Asociația Culturală „NEUMA”

CONSTANTIN ABĂLUȚĂ

Asterisc

In memoriam Valeriu Mircea Popa

Între sunet și tăcere
stau eu
încă viu
scriu cuvinte care nu-s
altceva decât prieteni morți
înainte de vreme

Dați-mi o piersică de exemplu
s-o dăruiesc unui trecător
pe stradă
și să-i spun : mănânc-o
chiar acum...

Sub pleoapa oraşului,
o floare de mac

Triumful apei asupra crăpăturii din piatră.
Triumful vrăbiilor, văruind liniştea
după-amiezii.
Triumful somnului asupra mâinii ce-a renunţat
să facă semne şerpuitoarelor morţi.
Truda frunţii, acoperind alergarea
după cele văzute
şi nevăzute şi zarva din muşuroaiele de furnici.
Schelălăitul vântului, când cineva
mai puternic decât el
îl muşcă de jugulară şi, brusc,
încheieturile îi alunecă
în buzunarele cuiva care cântă.
Înnod bucuriile ca pe nişte fâşii de mătase,
zornăitul lor mă orbeşte mai mult decât frica.
Binecuvântată am fost:
precum pe unul de-ai lui, oraşul m-a sărutat,

precum pe unul de-ai lui,
în capul mesei m-a pus.
Pe vârfuri se înalţă uitarea,
pe vârfuri se înalţă pământul,
pe vârfuri se înalţă noaptea –
numai eu, nu!
Sunt oaia rătăcită a glasului meu,
carnea lui tandră şi tânără.
Sunt tot ce n-a obosit el să fie:
un aer care-l înghite pe următorul,
o adiere încă în sânge,
zângănitul florii de mac scuturându-se,
dantelând, cu umbra ei moale, conturul cetăţii.

Orașul sângeră de tăcere

Sângeră sub tastele mele numele pe care nu îl scriu
Clara Mărgineanu

Sub cupola nopții orașul sângeră de tăcere
pe-aici au uitat să treacă magii
colindătorii au rătăcit calea
bisericile stau în beznă lumea e mută
rugăciunile au fost înghițite de o bufniță
doar ea se aude la miezul nopții
pupilele ei peste toate arzând
secundele dușmănoase mânate de vânt.
În parcul *Molnár Józsiás*
așteptările stau înfipte în țepușe de staniol
într-un brad pe lângă care nimeni
nu se ține de mână
bucuriile se plimbă în sicrie de fum
atât de slut e sfârșitul acestui
nou început. Am fi putut, da, am fi putut
să deschidem larg porțile

să intre și la noi puțină lumină
să îndestulăm cu iarbă capra vecinului
să umplem văz-duhul cu iertare și iubire
în numele Lui ar fi trebuit
să ne lăsăm devorați de măreția
acestei sfinte nașteri repetate
de două mii de ani pentru noi
fără să ne întrebăm
cine sunt jefuitorii cine jefuiții.
De mirosul născutului ar fi trebuit
să ne umplem pe dinăuntru
și orașul ar fi cântat în locul nostru
din uluci din viscerele pământului.
De sinele crescut în sine nu mai e loc.
Orașul nu-i decât un câine ud
căutând cu înfrigurare ieslea sfântă fără Prunc.

Cred în iubire

Cred în iubire și dăruire
Cu toate că din bolta Răutății,
Din Vătămarea sufletului,
A Geloziei, Nepăsării,
A picurat cândva peste mine
Esența otrăvită a Morții.
Însă, prin venele și arterele mele
Curge un mare dar
Un amestec din Dragul de viață
și Dorul ancestral
de a traversa cu seninătate
și surâsul blând
cele cinci lumi*
și a rămâne pe pământ,
în lumea aceasta,
în orașul acesta,
plin de sunet și culoare
în sărbătoare,

să mă bucur de daruri,
să primesc plăcere
Necunoscând că prețul
Îndrăzneței aventuri
este Durerea
lăstărită
în Imperiul Indiferenței.
Cred în iubire și dăruire
și aleg să beau din cana
Împodobită cu florile visului
Lăsând celor neatenți,
Necăutătorilor,
Porția pustiului.
Cred în iubire și dăruire
Cred în Zorii care luminează
cu tulburătoare emoție
Fântânile adâncului din mine.

*cinci lumi din Înțelepciunea Cabalei

